

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Izabela Dehmel

Protokolant: p.o. stażysty M. P.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Anny Ockert

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2022r. na rozprawie

sprawy z wniosku **P. K.**

o zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w dniu 16 maja 2020r.

1. Na podstawie art. 555 k.p.k. wniosek oddała.

2. Na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

sędzia Izabela Dehmel

UZASADNIENIE		
Formularz UWO	Sygnatura akt	III Ko 672/21
WNIOSKODAWCA		
P. K.		
ZWIĘZŁE PRZEDSTAWIENIE ZGŁOSZONEGO ŻĄDANIA		
1.	Odszkodowanie (kwota główna)	Odsetki
2.	Zadośćuczynienie (kwota główna)	Odsetki
	25.000 zł z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w dniu 16 maja 2020 r. w godzinach 16:00 – 21:35	

3.	Inne	

Ustalenie faktów			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
3.1.1.	<p>P. K. w dniu 16 maja 2020r. brała udział w demonstracji (...), która została zorganizowana na Placu (...) w W.. W pewnym momencie uczestnicy demonstracji zostali otoczeni kordonem policji, co uniemożliwiało rozejście się, jednocześnie wzywani byli do rozejścia się, po czym wobec demonstrujących użyto gazu pieprzowego. Widząc to P. K. chciała opuścić miejsce zgromadzenia, jednakże z uwagi na kordon policji było to niemożliwe, jednocześnie prosiła funkcjonariuszy policji by po wylegitymowaniu się mogła opuścić Plac (...), na co jednak nie wyrażono zgody.</p> <p>O godz. 16.00 P. K. została zatrzymana na Placu (...) w W. na podstawie art. 15 ust. 1 pkt. 2a ustawy o Policji. Przyczyną zatrzymania był fakt, że „w dniu 16 maja 2020 roku w W. przy Placu (...) stworzyła w sposób oczywisty bezpośrednie</p>	protokół zatrzymania	k. 28-29 akt II Kp 1296/20 Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie

zagrożenie dla życia i zdrowia ludzkiego”, zdaniem Policji P. K. dokonała tego w ten sposób, że nie stosując się do wytycznych zawartych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 maja 2020r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii „brała udział w zgromadzeniu, jednocześnie nie stosowała się do wydanego na podstawie prawa polecenia nakazującego zaprzestanie działań stwarzających zagrożenie życia w związku z epidemią”. Po zatrzymaniu P. K. nie była skuta, tylko została zabrana „pod rękę” przez policjanta i przewieziona do(...) Po zatrzymaniu wnioskodawczyni nie zezwolono na odebranie telefonu od syna, jak również kontakt z rodziną celem poinformowania o zatrzymaniu.

Własnoręcznym podpisem, P. K., potwierdziła, że została pouczona o przyczynach zatrzymania, przysługujących jej prawach jako osobie zatrzymanej oraz pokwitowała odebranie kopii protokołu zatrzymania. W związku z zatrzymaniem P. K. nie domagała się powiadomienia kogokolwiek o jej

zatrzymaniu oraz nie domagała się umożliwienia jej nawiązania kontaktu z adwokatem.

Wnioskodawczyni została ukarana mandatem karnym w wysokości 500 zł, którego nie przyjęła.

Po dokonaniu wszystkich czynności i wobec nie stwierdzenia podstaw uzasadniających konieczność dalszego zatrzymania wnioskodawczyni została zwolniona tego samego dnia o godz. 21:50. Dopiero wtedy mogła skontaktować się z rodziną oraz osobami, z którymi przyjechała do W., P. K. nigdy wcześniej nie wchodziła w konflikt z prawem, nie była pozbawiona wolności, zatrzymanie i jego okoliczności były dla niej traumatycznym przeżyciem, na skutek którego doznała znacznego stresu utrzymującego się przez wiele dni i niepewności co do możliwości poruszania się w przestrzeni publicznej. W wyniku zatrzymania wnioskodawczyni straciła zaufanie do organów Policji, a także odczuwa poważne obawy przed ewentualnym kontaktem z Policją. P. K. nie korzystała z porad specjalisty, co było utrudnione z uwagi na

	pandemię i skorzystaniem jedynie z teleporady.		
notatka urzędowa zeznania P. K.	k. 26 akt II Kp 1296/20 Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie k. 85-86 akt III Ko 672/21 Sądu Okręgowego w Poznaniu7		
3.1.2.	<p>W związku z zatrzymaniem P. K. złożyła zażalenie na zatrzymanie.</p> <p>Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2020r., sygn. II Kp 1296/20 uwzględnił w części zażalenie uznając, że zatrzymanie P. K. było niezasadne i nieprawidłowe. W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że czynność zatrzymania została przeprowadzona legalnie. Jednocześnie Sąd wskazał, że nie występowały ustawowe przesłanki uzasadniające zatrzymanie, bowiem z okoliczności wskazanych w protokole zatrzymania nie wynika, by P. K. stwarzała realne, bezpośrednie zagrożenie dla życia, zdrowia lub mienia. W ocenie Sądu w momencie dokonania zatrzymania nie mogło zachodzić podejrzenie, że zachowanie P. K. wypełnia znamiona wykroczenia z art. 54 k.w. w zw. §13 ust.</p>	postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z 28.08.2020r.	k. 45-55 akt II Kp 1296/20 Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie

1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 maja 2020r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii, w brzmieniu obowiązującym w dniu interwencji. Sąd Rejonowy wskazał dalej, że w sprawie P. K. możliwe było ustalenie zarówno jej tożsamości jak i miejsca jej zamieszkania, które to znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i mając to na względzie „w sprawie nie zachodziły przesłanki pozwalające na zastosowanie przez Policję wobec P. K. instytucji zatrzymania w oparciu o art. 45 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia”. Wszystkie te okoliczności spowodowały, że Sąd ocenił, iż „zatrzymanie P. K. było niezasadne, bowiem nie występowała żadna z przesłanek uprawniających Policję do zastosowania tej instytucji wobec jej osoby.”.

Dalej Sąd oceniając prawidłowość przeprowadzenia zatrzymania wskazał, że nie przebiegło ono prawidłowo. Działania Policji sprowadzały się, bowiem do otoczenia demonstrantów kordonem policyjnym i użycia gazu pieprzowego. Jako niezrozumiałe, ale i nieprawidłowe należało uznać stłoczenie grupy

	<p>osób na małej przestrzeni co w sposób oczywisty skróciło dystans między nimi, a nadto użycie gazu. Dalej wskazano, że trudno wytłumaczyć działania funkcjonariuszy Policji, którzy zatrzymując obywateli z powodu stwarzania przez nich, jak twierdzili, bezpośredniego zagrożenia dla życia i zdrowia z powodu stanu epidemii eskalują to zagrożenie stłaczając ludzi w zamkniętym kręgu uniemożliwiając tym samym zachowanie tzw. dystansu społecznego.”</p>		
3.1.3.	<p>Wnioskiem z dnia 14 grudnia 2020r. (...)wniósł o ukaranie P. K. za to, że:</p> <p>- w dniu 16 maja 2020r. w W. na Placu (...) naruszyła zakaz gromadzenia się wprowadzony Rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 16.05.2020r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii poprzez uczestnictwo w zgromadzeniu w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy z dn. 24.07.2015r. Prawo o zgromadzeniach tj. o wykroczenie z art. 54 k.w. w zw. z §13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 16.05.2020r.,</p> <p>- w tym samym miejscu i czasie w miejscu</p>	<p>wniosek o ukaranie postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z 12.04.2021r.</p>	<p>k. 20 akt sygn. V W 468/20 Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie</p> <p>k. 25-26 akt sygn. V W 468/20 Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie</p>

publicznym naruszyła nakaz określonego sposobu przemieszczania się wprowadzony Rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 16.05.2020r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii poprzez niezakrywanie przy pomocy odzieży lub maseczki ust i nosa oraz niezachowanie wymaganego odstępu dwóch metrów między innymi osobami tj. o wykroczenie z art. 54 k.w. w zw. z §13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 16.05.2020r.,

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2021r. , sygn.. V W 4681/20 umorzył postępowanie w sprawie przeciwko P. K. „wobec braku ustawowych znamion wykroczenia”. W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że „wykroczenie z art. 54 k.w. popełnia ten, kto wykracza przeciwko wydanym z upoważnienia ustawy przepisom porządkowym o zachowaniu się w miejscach publicznych. Czyn polegający na niezastosowaniu się do wymogów określonych w § 13 ust. 1 pkt 1 i § 17 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia

	Rady Ministrów z dnia 16 maja 2020r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii, jako przepisów porządkowych nie zawierających bezpośredniego odesłania do przepisu art. 54 k.w. ani jako normatywnej podstawy ponoszenia odpowiedzialności karnej za wykroczenie, ani jako źródła określającego rodzaj i granice przewidzianych w nim sankcji – nie stanowi wykroczenia wobec braku ustawowych znamion wykroczenia.		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
3.2.1.			

ocena DOWODÓW		
Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 3.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
3.1.1	dokumenty znajdujące się w aktach: Sądu Okręgowego w Poznaniu III Ko 672/21	Sąd uznał za wiarygodne wszystkie dokumenty albowiem zostały one sporządzone przez właściwe organy, w granicach przysługujących im kompetencji oraz w formie przewidzianej przez przepisy. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do

	<p>Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie sygn. II Kp 1296/20 i V W 4681/20</p>	<p>podważenia ich autentyczności, czy też prawdziwości zawartych w nich twierdzeń. Dokumenty te nie były także kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron, a brak było jakichkolwiek powodów, by czynić takowe zastrzeżenia z urzędu.</p>
<p>zeznania P. K.</p>	<p>Sąd uznał za wiarygodne zeznania P. K. w zakresie prowadzonych postępowań sądowych w związku ze złożeniem zażalenia na zatrzymanie, jak również wniosku o ukaranie, gdyż znajdują one potwierdzenie w dokumentach znajdujących się w aktach sprawy Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie sygn. II Kp 1296/20 i V W 4681/20.</p> <p>Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawczyni również w zakresie dotyczącym okoliczności oraz przebiegu zatrzymania, co znalazło potwierdzenie w dokumentach w postaci protokołu zatrzymania oraz notatki urzędowej.</p> <p>Wnioskodawczyni opisała również negatywne skutki w jej psychice wywołane zatrzymaniem, związane zarówno z niemożnością nawiązaniem kontaktu z rodzicami i dziećmi bezpośrednio po zatrzymaniu, jak również długotrwałym lękiem związanym z przebywaniem w miejscach publicznych oraz nieufnością wobec Policji. W świetle zasad doświadczenia życiowego nie może budzić wątpliwości, że działania podejmowane przez funkcjonariuszy policji wobec osoby biorącej udział w pokojowej demonstracji, następnie niespodziewane zatrzymanie, niemożność kontaktu z najbliższymi, w szczególności z małoletnimi dziećmi musiało być dla wnioskodawczyni dotkliwym i</p>	

	traumatycznym przeżyciem, którego negatywne skutki odczuwa do dziś. Z uwagi na powyższe Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania wartości dowodowej wskazanych powyżej twierdzeń.	
Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 3.1 albo 3.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
PODSTAWA PRAWNA		
Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
Zgodnie z art. 552 § 4 k.p.k. w wypadku niewątpliwie niesłusznego zatrzymania przysługuje odszkodowanie i zadośćuczynienie. Art. 555 k.p.k. stanowi natomiast, że roszczenia z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia w wypadku		

zatrzymania przedawniają się po upływie roku od daty zwolnienia.		
Inne		
3.		
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU W PRZEDMIOCIE ŻĄDANIA		
Zwięźle o powodach rozstrzygnięcia		
Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
Inne		
3.		<p>Organem odpowiedzialnym do reprezentowania Skarbu Państwa w niniejszej sprawie był K. (...) który poprzez swojego pełnomocnika pismem z dnia 26 stycznia 2022r. ustosunkował się do wniosku P. K. i zgłosił zarzutu przedawnienia oraz wniósł o oddalenie wniosku. Również Prokurator na rozprawie w dniu 31 stycznia 2022r. podniósł zarzut przedawnienia i wniósł o oddalenie wniosku.</p> <p>Ustosunkowując się do podniesionego zarzutu przedawnienia wnioskodawczyni wskazała, że ważniejsze dla niej</p>

było utrzymanie firmy niż walka w sądach, a obecnie gdy znalazła na to czas, to się okazuje, że sprawa jest przedawniona. Według wnioskodawczyni, okres roku na złożenie wniosku o odszkodowanie za niesłuszne zatrzymanie biegnie od dnia 12 kwietnia 2021r. tj. od dnia wydania postanowienia przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie umarzającego postępowanie w sprawie V W 4681/20.

Bez wątpienia zatrzymanie P. K. w związku z udziałem w zgromadzeniu publicznym w dniu 16 maja 2020r. było niezasadne i nieprawidłowe, o czym postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2020r. orzekł Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie uwzględniając częściowo zażalenie P. K. na jej zatrzymanie. Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie ma wątpliwości, że P. K. jako pokrzywdzonej niezasadnym i nieprawidłowym działaniem Policji przysługuje prawo domagania się od Skarbu Państwa – reprezentowanego w niniejszej sprawie przez K. W.– zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, do czego podstawę prawną stanowi art. 552 §4 k.p.k..

Niezależnie od poczynionych ustaleń Sąd rozpoznając wniosek o zadośćuczynienie związany był również przepisami Kodeksu postępowania karnego, które regulują kwestię terminu w ciągu którego niesłusznie zatrzymany musi wnieść wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę – zwłaszcza w związku z podniesieniem w piśmie procesowym pełnomocnika Komendanta Stołecznego Policji i przez Prokuratora na rozprawie

zarzutu przedawnienia roszczenia na podstawie art. 555 k.p.k..

Art. 555 k.p.k. wskazuje roczny termin na wniesienie wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie, który liczy się od dnia zwolnienia, po którego upływie roszczenie to staje się przedawnione. Zgłoszenie żądania odszkodowawczego po upływie terminu z art. 555 k.p.k. prowadzi do oddalenia tego żądania jedynie w razie podniesienia przez prokuratora zarzutu przedawnienia, ale nie bezwzględnie. Przekroczenie terminu określonego we wspomnianym przepisie zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych może być usprawiedliwione jedynie poważnymi przeszkodami takimi jak np. długotrwała, obłożna choroba, pobyt za granicą, czy uzyskanie informacji o powstaniu prawa do odszkodowania już po tym terminie lub wyjątkowymi okolicznościami. Skuteczność takiego zarzutu uzależniona jest od oceny, czy nie doszło do naruszenia zasad współżycia społecznego w ujęciu art. 5 k.c.

W sprawie niniejszej jak już zostało wskazane Prokurator oraz organ reprezentujący Skarb Państwa podnieśli zarzut przedawnienia. Sąd rozpatrując niniejszą sprawę wobec zgłoszonego zarzutu przedawnienia zobowiązany był do oceny tego, czy podniesiony zarzut nie jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego. Należy wskazać, że przedawnienie roszczenia odszkodowawczego jest pojęciem prawa cywilnego i oznacza, że podmiot zobowiązany do zaspokojenia roszczenia może uchylić się od jego spełnienia,

gdy upłyne termin określony przez przepisy. Sąd doszedł do wniosku, że żadna ze stron – ani Prokurator, ani Komendant Stołeczny Policji nie czyni z przysługującego im uprawnienia użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego.

Należy wskazać, że wnioskodawczyni w sprawie swojego zatrzymania działała aktywnie już w roku 2020, kiedy to na skutek jej zażalenia uznano jej zatrzymanie za legalne, aczkolwiek niesłuszne i nieprawidłowe. Wnioskodawczyni w sposób świadomy więc korzystała z przysługujących jej praw jako osobie zatrzymanej poprzez złożenie zażalenia na jej zatrzymanie.

Należy wskazać, że stosowanie klauzuli zasad współżycia społecznego i otwieranie tym samym drogi do merytorycznego rozpoznania sprawy musi mieć charakter wyjątkowy i każdorazowo odnosić się do konkretnych, wykazywanych okoliczności sprawy. Sygnalizowana niewątpliwa niesłuszność tymczasowego aresztowania (odpowiednio zatrzymania – uwaga SO), poczucie krzywdy czy niesprawiedliwości nie stanowią wystarczających przesłanek do uznania, że podniesiony przez prokuratora zarzut przedawnienia roszczenia o odszkodowanie za niewątpliwe niesłuszne tymczasowe aresztowanie jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego (por. postanowienie SN z dn. 03.01.2019r., III KK 213/18, LEX nr 2602127).

Z wyjaśnień wnioskodawczynie złożonych na rozprawie wynika jasno, że żadna z okoliczności, które mogłyby uzasadniać niedochowanie przez nią terminu na złożenie wniosku o zadośćuczynienie nie miała miejsca. Wnioskodawczynie uchybiła terminowi nie z powodu zaistnienia okoliczności wyjątkowych, niezależnych od niej – czyli okoliczności, które pozwoliłyby nie uwzględnić zarzutu przedawnienia, ale z powodu błędnego przekonania, iż muszą zakończyć się wszystkie toczące się postępowania związane z jej zatrzymaniem.

W ocenie Sądu, niezasadne jest twierdzenie wnioskodawczynie, że możliwość dochodzenia roszczenia o zadośćuczynienie możliwa była w ciągu roku od wydania postanowienia o umorzeniu postępowania w sprawie o wykroczenie. Z akt sprawy wynika jednoznacznie, że świadomość o niesłuszności i nieprawidłowości zatrzymania wnioskodawczynie powinna mieć już w momencie wydania postanowienia z dnia 28 sierpnia 2020r. sygn. akt II Kp 1296/20, które częściowo uwzględniło jej zażalenie na zatrzymanie w dniu 16 maja 2020r. W postanowieniu Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie postanowił o uznaniu zatrzymania P. K. za niesłuszne i nieprawidłowe. Nawet przy założeniu, że wnioskodawczynie pozostawała w błędnym przekonaniu, że wydanie przedmiotowego postanowienia warunkowało możliwość wystąpienia z wnioskiem o zadośćuczynienie należy zauważyć, że postanowienie to zostało wydane w dniu 28 sierpnia

2020 roku, a wniosek o zadośćuczynienie wnioskodawczynie złożyła dopiero we wrześniu 2021 roku. Wnioskodawczynie mając pełną świadomość co do rozstrzygnięcia w sprawie II Kp 1296/20 mogła więc swobodnie złożyć wniosek o zadośćuczynienie, nie czekając na rozstrzygnięcie sprawy o wykroczenie, zakończonej wydaniem przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie postanowienia z dnia 12 kwietnia 2021r. o umorzeniu postępowania, a przekonanie wnioskodawczynie o braku wystarczających podstaw dla uwzględnienia jego żądania nie może usprawiedliwiać uchybienia terminowi (vide: wyrok SA w Poznaniu z dn. 02.07.2015r., II AKa 88/15).

Dodatkowo należy wskazać, że w swoim wniosku wnioskodawczynie przywoływała prawidłowe artykuły Kodeksu postępowania karnego, które miały zastosowanie w jej sprawie, tak więc zdaniem Sądu wnioskodawczynie posiadała – lub z łatwością mogła osiąść – wiedzę w zakresie sposobu dochodzenia swoich praw i terminu jaki musi zostać zachowany zwłaszcza biorąc pod uwagę podjęte wcześniej czynności zakończone częściowym uwzględnieniem zażalenia na jej zatrzymanie.

W ocenie Sądu nie jest więc możliwe uznanie, że zgłoszony zarzut przedawnienia z art. 555 k.p.k. naruszył art. 5 k.c. tym samym zarzut ten należało uznać za zasadny.

Mając powyższe na względzie, wniosek P. K. nie zasługiwał na uwzględnienie, bowiem roczny termin przedawnienia rozpoczyna bieg od chwili zwolnienia, a nie

		jak podnosiła wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 31 stycznia 2022 r. od dnia 12 kwietnia 2021r. tj. od dnia wydania przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie postanowienia umarzającego postępowanie w sprawie V W 4681/20. Tym samym sąd oddalił wniosek P. K. w przedmiocie zadośćuczynienia za niesłuszne i nieprawidłowe zatrzymanie.
Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

Koszty procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	Zgodnie z art. 554§4 k.p.k. postępowanie w sprawach określonych w rozdziale 58 k.p.k. jest wolne od kosztów sądowych.

PODPIS
Poznań, dnia 21 lutego 2022r. sędzia Izabela Dehmel

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Notować w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć wnioskodawczyni.
3. Za 14 dni lub z apelacją.

Poznań, dnia 21.02.2022r.

sędzia Izabela Dehmel